

بیانیه کمپاین ۵۰٪ زنان افغانستان در پیوند با کنفرانس توکیو

۱۲ سرطان ۱۳۹۱ برابر با ۳ جولای ۲۰۱۲

ما خواهان صلح با عادل ها هستیم نه ناقضان حقوق بشر و متهمین جرائم جنگی

امروز افغانستان بار دیگر در حساس ترین برهه تاریخی خود ایستاده است. تصمیماتی که این روزها گرفته می شود یا افغانستان را به سوی یک افغانستان دموکراتیک، پیشرفته و مترقی سوق خواهد داد و یا دوباره سایه وحشت روزهای سیاه طالبانی را بر سر آن خواهد گسترانید. ناامنی، حملات انتحاری، کشتار افراد ملکی، اقدامات خشونت آمیز و واپس گرا علیه مردم و به ویژه زنان افزایش یافته است.

۸ سال پس از آخرین دیدار گزارشگر ویژه سازمان ملل در زمینه خشونت علیه زنان، شاخص ها نشان از تبعیض فاحش علیه زنان دارد. علی رغم دستاوردهای مثبت در زمینه حقوق زنان مانند ایجاد وزارت امور زنان، مشارکت زنان در نهادهای دولتی، الحاق افغانستان به کنوانسیون رفع همه اشکال تبعیض علیه زنان، خشونت علیه زنان و دختران ادامه یافته و گسترده می شود. خشونت های جنسی، رسوم قبیله ای مانند بد دادن، برپایی دادگاههای صحرایی، صدور احکام سنگسار، قتل، شکنجه، تهدید و ارباب و مسموم ساختن آب مکانب دخترانه، اسید پاشی... نه تنها نشان از تداوم و گسترده گی خشونت علیه زنان دارد بلکه حاکمیت قانون و دولت را در بسیاری از مناطق و ولایات زیر سؤال برده است.

مسائلی که امروز از سوی دولت افغانستان در کنفرانس توکیو مطرح می شوند عبارتند از صلح، امنیت و حکومت داری خوب برای افغانستان دموکراتیک. اما سؤال اساسی این است چگونه می توان با توجه به تلاشها، اقدامات و تصمیمات کلان تر دولت در زمینه سهیم ساختن طالبان در قدرت به این موارد مهم دست یافت؟

مساله مصالحه با طالبان که در سالهای اخیر دولت و شرکای بین المللی اش بیشترین مساعی خود را در این راه صرف کرده اند، رفته رفته به تنها سناریوی موجود برای خروج از بحران افغانستان تبدیل شده است. از یک سو دولت و حامیان بین المللی آن بر استراتژیها و تاکتیکهای ناکارآمد اصرار می ورزند. و از سوی دیگر طرف مقابل نیز با سوء استفاده از فضاها ایجاد شده تحت عنوان "پروسه صلح"، تاکتیک های جدیدی را برای پیشبرد اهداف خود روی دست گرفته است.

چگونه می توانیم به یک افغانستان با ثبات و دموکراتیک امیدوار باشیم در حالی که تمامی روندهای روی دست گرفته شده با عنوان "پروسه صلح" همگی تکرار روندهای ناکارآمد، خشونت زا و غیرانسانی گذشته است. به باور ما زنان در روزهایی که سرنوشت میلیونها زن و مرد در هاله ای از ابهام قرار دارد، صحبت از صلح، امنیت، حکومتداری خوب، توسعه اجتماعی، اقتصادی و مشارکت سیاسی با توجه به همه داده ها و اطلاعاتی که در دسترس ما قرار دارد، مساله ای فرعی است که تنها برای سرگرم ساختن جامعه مدنی کوشا اما ضعیف افغانستان و اقتناع افکار عمومی بین المللی طرح ریزی شده اند.

برهنگان روشن است که صلح بدون پاسخگویی و روشن شدن گذشته، امری غیر ممکن است که نام آن آتش بس است. چگونه می توان در حالی که ناقضان حقوق بشر و افرادی را که متهم به جرائم جنگی هستند، در قدرت سهیم ساخت و نام آن را صلح گذاشت؟ علی رغم، درخواست مکرر نمایندگان جامعه مدنی به ویژه زنان برای حضور فعال و تاثیرگذار در پروسه صلح همچنان دولت و حامیان بین المللی آن گوش های خود را برای شنیدن این صداها بسته نگه داشته اند.

ما زنان کمپاین ۵۰٪ بار دیگر خواستها و مطالبات خود را از دولت و حامیان بین المللی آن برای تحقق ملموس حقوق زنان عنوان می کنیم و هشدار می دهیم اگر روندهای غیردموکراتیک، غیرپاسخ ده و نا روشن امروز ادامه یابد، بحران جنگ داخلی افغانستان را تهدید می کند.

ما از دولت افغانستان می خواهیم:

- با عزمی جدی و راسخ موارد نقض حقوق بشر را مورد تحقیق و بررسی قرار داده و عاملان و آمران آنها را به دست عدالت بسپارد و برای قربانیان جبران مناسب در نظر بگیرد.
- از طریق پارلمان، قانون "عفو عمومی و مصالحه ملی" را ملغا کند زیرا این قانون ناقض قانون اساسی افغانستان و تعهدات بین‌المللی آن در عهدنامه‌ها و مانعی بر سر راه صلح عادلانه و پایدار است.
- استقلال کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان را تضمین کند. دولت باید از مشارکت کامل کمیسیون در تمام فرایندهای مربوط به صلح و مصالحه اطمینان حاصل نماید و بلافاصله گزارش این کمیسیون را درباره موارد نقض حقوق بشر در افغانستان در طی جنگ منتشر کند.
- از سازمان ملل متحد برای تحقیق و ثبت جنایات‌های مذکور در حقوق بین‌الملل که طالبان و دیگر گروه‌های مسلح مرتکب شده‌اند، دعوت به عمل آورد.
- حضور برابر زنان را در تمامی مراحل گفتگوهای صلح به ویژه حضور آنان در شوراهای ولایتی صلح و شورای عالی صلح، براساس قطعنامه ۱۳۲۵ شورای امنیت درباره زنان و درگیری‌های مسلحانه، تضمین نماید و زنان را به پست‌های کلیدی دولت، قوه قضاییه و مراجع تصمیم‌گیری منصوب کند.
- تمام قوانین تبعیض‌آمیز علیه زنان، به ویژه قانون احوال شخصیه تشیع، قانون ازدواج، مقررات تبعیض‌آمیز در قانون مجازات و قانون مالکیت و قوانین عنعنوی تبعیض‌آمیز را لغو کند. دولت با پشتیبانی جامعه بین‌المللی باید اقداماتی برای پایان دادن به توسل به دادگاه‌های سیار عنعنوی انجام دهد و دسترسی کامل و مؤثر زنان را به سیستم رسمی عدلی تضمین کند.
- اقدامات شدید امنیتی را در داخل و بیرون مدارس دخترانه به منظور جلوگیری از هر گونه آسیب و خشونت علیه دانش آموزان دختر به کار گیرد.
- با راه اندازی کمپاین، برگزاری دوره های آموزشی و افزایش آگاهی در زمینه خشونت های جنسی و خشونت علیه زنان، گامهای عملی در راستای کاهش خشونت بردارد.
- باید اطمینان حاصل شود که تمامی کمک های انکشافی در جهت پاسخگویی به نیازهای جامعه در مشورت با نهادهای جامعه مدنی، سازمان های حقوق بشری و به ویژه سازمان های زنان اختصاص می یابد.

کمپاین ۵۰٪ زنان افغانستان – کابل، افغانستان

تماس: womenspoliticalparticipation.c@gmail.com / Campaign50darsad@gmail.com

وبلاگ: Campaign50darsad.blogfa.com